

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejemani velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemani velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 228.

V Ljubljani, v četrtek 4. oktobra 1888.

Letnik XVI.

Dnevnik nemškega prestolonaslednika.

△ Pruski in avstrijski listi opisujejo objavo dnevnika pokojnega nemškega cesarja Friderika, ki ga je pisal kot prestolonaslednik, kot zgodovinski dogodek največjega pomena. Vse povprašuje: kdo pride pred sodnika? Berolinski „Reichsanzeiger“ je namreč objavil imediatno poročilo Bismarckovo, ki pojasnjuje časovne in stvarne napake v objavljenem dnevniku. Dnevnik je torej v tej obliki nepristen. Objava državnih tajnosti pa je po kazenskem zakonu kaznjiva. Bismarck je zato s privoljenjem cesarjevim zahteval kazensko postopanje proti listu „Deutsche Rundschau“, ki je objavil dnevnik, in proti prouzročitelju, in ta je neki profesor Geffcke.

Dnevnik torej pride pred sodišče, kar dokazuje, da so tudi veliki možje le slabi ljudje. Človek more si komaj misliti, da kličejo celó mrtveca pred sodnika, a gotovo je, da je tukaj tožiteljica politika Bismarckova. Dokazati hoče mogočni državnik, da nikdo ne sme skušati ustaviti kolo zgodovine, katero je zavrtil in vrti mogotec.

Angleški zdravnik Mackenzie bil je v listih predmet mnogim napadom, ker iz političnih vzrokov ni potrdil raka, in sedaj je na vrsti mrtvega cesarja dnevnik, ker se križa z Bismarckovo politiko. Priznati moramo, da Bismarck ljubosumno čuva svoje delo; kdor se mu protivi, po njem je. V prejšnjih časih bi se bil tak mogočnejši popel na kraljevi prestol, ali pa sramotno propal; knez Bismarck pa hodi svoja pota, ker vzgojil si je sina kot naslednika.

Stvar sama ne zdi se nam tako čudna, kajti zgodovina dokazuje, da so vladarji večkrat v svojih načelih popolnoma nasprotni svojim prednikom. Posebno se to kaže pri hohenzollernski vladarski hiši. Ali sumljivo je to, da avstrijski listi pišejo tako, kakor bi bili zgubili že vso avstrijsko zavest, in pozabljajo, da Avstrija ni služkinja Nemčiji, marveč enakoveljavna zaveznica.

Objava imenovanega dnevnika pa utegne biti z drugega stališča posebnega pomena. Uradni listi v Nemčiji namreč trdijo, da je dnevnik objavilo neko društvo, kateremu sedanjí cesar Viljem in knez Bismarck nista naklonjena. Katero je to društvo, o tem ni dvoma, in konservativni listi imenujejo naravnost prostozidarsko društvo. Na to se nanašajo gotovo besede Bismarckove, da je objava na korist prevratu in notranjemu nemiru. Ako je to gotovo, potem je stvar posebno zanimiva, ker tu vidimo, kako se luč bori s temo, red z neredom.

Znano je bilo itak povsod, da je bil pokojni nemški cesar posebno naklonjen prostozidarskemu društvu, ki si je ravno Nemčijo izbralo kot trdnjavo za svoje svetovno vladarstvo. Zato je tudi vedno podpiralo nemško vlado. Tu je skušalo pričeti svoje grozovito delo ter deliti človeško družbo v dva razreda: bogatine in reveže, gospode in sužnje. Človeštvu na korist in prostozidarjem na škodo omahnilo je kmalu žezlo cesarju Frideriku.

In kaj nameravajo prostozidarji z objavo dnevnika? Zatositi zmešnjave in prepire v najvišjih krogih nemške države in pred svetom očrniti nemško vladno politiko.

Nemški cesar je te dni obiskal južno-nemške kneze, mudí se ravnokar na Dunaji ter hoče obiskati tudi sv. očeta in italijanskega vladarja v Rimu. Ta trenotek zdel se je prostozidarjem ugoden, da vzbudé nezaupanje nasproti nemškemu vladarju. Gotovo mora vzbujati neprijetne čute, ako ravno v tem trenutku listi objavljajo pokojnega cesarja spomine na bitko pri Kraljevem Gradcu, ko je sedanjí nemški cesar prestopil avstrijsko-nemško mejo. Dalje je v dnevniku pisano, da je že leta 1871. knez Bismarck sklenil kulturni boj. Tudi to ne more prijetno vplivati v Vatikanu, kamor pride v kratkem nemški cesar. Prostozidarji hočejo torej siloma vplivati na mladega nemškega cesarja. Kdo bo močnejši: knez Bismarck ali židovsko mejnarodno društvo? Ta boj je vsekakor pomenljiv, ker sicer bi Bismarck ne bil cesarju predložil svojega poročila,

ki je obtožba proti pokojnemu cesarju Frideriku in vdovi cesarici Viktoriji. Cesar in Bismarck gotovo poznata nevarnost in škodljivost mejnarodnega prostozidarskega društva, ki sedaj gospoduje že v Italiji in Franciji. Dobro vesta, da to društvo ruje proti altarju in prestolu in da so mu v ta namen dobra najpodlejša sredstva. Prostozidarji imajo že velikansko moč, ker v rokah imajo časopisje evropsko, vlado francosko in laško, in pridružili se jim bodo še socijalni demokratje, da razrušijo sedanjo družbo. Boj prostozidarjev je proti veri in monarhiji. Morda bo Bismarck spoznal svoje nove zaveznike v Italiji, in v tem smislu želimo mu zmago.

Govor dr. Vošnjaka

v 8. seji deželnega zbora dne 1. oktobra.

Pričakovali smo, da se bodo pri debati o šolstvu slišale hude besede od nasprotne nam strani, in vsak je vedel, da se bo pri tej priliki zopet stara pesem pela, katero smo že tolikokrat čuli v tej sobani. Prvi govornik, častiti Gutmansthal, pa je že tako pretiraval, da se mi ne zdi verjetno, da bi on sam to verjel, kar je rekel, da je namreč na Kranjskem nemški jezik na tla vržen in potlačen, da kaže vse naše delovanje sovraštvo do nemštva. Tega gospod sam ne more verjeti. Ako rečemo, da želimo svoj jezik vpeljati v šole in da v ljudski šoli nimamo prostora za nemški učni jezik, iz tega ne sledi, da kažemo nasprotje do nemščine; da, v ljudskih šolah smo še celó pustili nemškemu učnemu jeziku več ur na teden, medtem, ko Nemci v svojih ljudskih šolah nikdar ne bodo vpeljali kak drug jezik, nego nemški. Mi smo pri vsem svojem delovanju stali zmirom na stališči, da se more vsak narod izobraziti le v svojem jeziku. Kako malo je to mogoče bilo slovenskemu narodu, dokler ni bilo slovenskega jezika v naših šolah, to kaže vsa naša zgodovina. Ako gosp. Deschmann trdi, da Slovenci zaostajajo, mora zaprte oči imeti ali je prespal zadnjih 20 let, ko je slovenski narod pred svetom dokazal, da je

LISTEK.

Najin demant.

(Prevel —a.)

Tovariš moj in jaz potovala sva z najboljšim namenom v južno Afriko. Šla sva, da bi se podala na polje demantov polno, da bi si z malim trudom iz zemlje izkopala lepo imetje, da bi se potem vrnila v Evropo, ter slednjič domá zložno kot bogata „prekmoreca“ živela. Kake lepe misli, a bilo je drugače. Štirinajst celih mesecev sekava in kopljeva, delava in se ubijava, kakor še nikdar svoj živ dan domá ne, najhujše pomanjkanje trpiva, svoje zdravje močno kvariva ... dragocenih kamnov pa komaj toliko najdeva, da moreva misliti na povratek v Kapstadt. Kupiva za trideset funtov menico v Kapstadt-u, deneva ostalo gotovino v torbo in hočeva odpotovati, da se polotiva v kakem bolj olikanem kraju manj težavnega posla.

Tù se prigodi, ko zadnji ostanek svoje zemlje z lopato premečeva, nekaj nepričakovanega: Najdeva dragocen kamen lešnikove velikosti. Sedaj smeja vendar upati na čedno svotico, s katero se moreva vrniti v Evropo, in zraven ostane še precejšen

kupček. Zdaj pa le, tako skleneva jednoglasno jaz in tovariš, hitro po vozen list, in čez malo tednov: Bodi zdrava, domovina!

Govoreč o tem sediva zvečer v svojem šotoru pri robato obtesani mizi, na kateri brli uboga lešerba; med nama najin ljubljeni demant. Koliko se ga bode neki izbrusilo? S takim in enakim se zabavava. Na enkrat, hitro ko blisk, plane neki človek skozi šotorov vhod, ugasne z eno roko luč, zagrabi z drugo demant, zbeži — in to vse tako hitro, da, ko zavedši se poskočiva ter hočeva roparja zgrabiti, je že prepozno. Lahkih nog ko jelen odleti in izgine brez sledu v temi.

Ves trud, da ga dobiva, je zastonj.

Tužnim srcem se podava s svojimi šestdesetimi funti šterlingov na pot. Po pošti se peljeva v Wellington, od tod bi imela odriniti po železnici v Kapstadt.

Sediva, skoraj zadušena od cestnega prahu, v poštnem vozu. Razven mene in tovariša se peljeta še dva druga potnika, prvi kopač, kakor midva, imenom Argue, drugi na videz misijonar, majhen, šibek možiček gladko počesanih las, z belo ali prav za prav z nekdanjo belo kravato, dolgo črno suknjo, z višnjevim očali. Dobri gospod graja milo in prošé brezbožno preklinjevanje in rotnje, s katerim

Argue svoje besede krepi. Tudi zmajeva z glavo, ko ta pripoveduje o nevarnosti pota, na katerem so se pred kratkim morije zgodile, kazoč ob enem na dva velika samokresa za pasom.

„Vsak bandit naj se nas nikar ne podstopi“, zagromí Argue, „tù sta dva samokresa po šest krogelj imajoča, dvanajsterim prav lahko izpihnejo življenje.“

Možiček vzdihne: „Ali pa bote hoteli umoriti človeka, le da si ohranite minljivi mamon? Ta vendar ne vzveličuje.“

„Oho! Imam tù v mačku (denarnem pasu) demantov dosti, da sezidam celo cerkev, in tako se tisoči nevernikov lahko vzveličajo. Ne, svoje pošteno pridobljeno blago hočem braniti z vsemi sredstvi. Bog me!“

„I, kaj je tako grozno veliko, kar vi svoje pošteno pridobljeno blago imenujete?“ vpraša na videz nedolžno mali mož.

„Imenujete — svoje imetje imenujete?“ odgovarja vprašuje najpreje začudeno. Potem pa ponavlja vprašanje srdit in žugaje ter pristavi razjarjen: „Kaj hočete s tem reči?“

Pobožni možiček se samega strahu skoraj seséde, dobro, da v samega sebe ne zleze. „Nič, prav nič, spoštovani gospod, vendar ali ni pisano, da na

stopil tudi med kulturne narode. Ljudstvo slovensko, na katero se je upal sklicevati gosp. Deschmann v svojem zadnjem govoru, ne vem, katero bi to bilo. Govoril je, da ljudstvo, prebivalstvo kranjsko, protestuje proti temu, kar počenjamo mi kot slovenski poslanci. Jaz mislim to ljudstvo je prav maloštevilno in najde prostor v ljubljanski kazini, pa še ne bode prenapoljena. Vse drugo ljudstvo pa, slovenski narod, je zadovoljno s postopanjem slovenskih poslancev in to kaže pri vsaki priliki.

Gosp. Deschmann je med drugim pravil, da silijo stariši svoje otroke v koroške šole ali pa na Štajersko v Celje, ker so tamošnje šole nemške. Naj nam vendar pové število tistih otrok. Kar v en dan govoriti: toliko in toliko jih je, to je lahko povedano, brez števil, jaz tega ne verujem. Da so ti in tam nekateri otroci poslani v druge dežele, je res, to se nasprotno tudi zgodi. S Koroškega pošiljajo mnogi stariši svoje otroke na Kranjsko, da se slovenski učé (Klici: res je!), iz tega pa še ne sledi, da bi hoteli svoje otroke prekrstiti, ampak to je nekaj naravnega, kar se ob jezikovnih mejah povsod godi in se je v prejšnjih letih v večji meri godilo kot sedaj.

Gospod Gutmansthal je tudi na šolo na Grmu kazal in tožil, da nemščina ni več obvezni predmet. To je gotovo, pri sestavi statuta smo se držali ustanovnih zakonov, da se nobeden ne more siliti, učiti se drugega deželnega jezika. Po predlogu vodstva pa smo vpeljali nemški jezik kot neobligaten učni jezik in tretji učitelj uči neobligatno nemščino. Torej je želji gospoda Gutmansthalja že vstreženo, akoravno jaz za svojo osebo tega ne smatram potrebnim. Ako pa gospod Gutmansthal pri tej priliki provokuje državo, da ona podpora daje in bi moral vsled tega nemški jezik obligaten predmet biti, opozoril bi ga na razpravo v štajerskem deželnem zboru. Tam imajo šolo v Mariboru, ustanovljeno za Slovence na Spodnjem Štajerskem. Več kot $\frac{3}{4}$ učencev so čisto slovenski fantje, ki nič nemščine ne znajo in učni jezik je izključno nemški jezik, slovenski jezik se še kot neobligaten ne uči. To je krivica, ki se dela, in to krivico bi morala država odpraviti, katera na leto 2500 gld. za to šolo državne podpore daje. V Avstriji ni nemški jezik privilegovan, vsi so enakopravni. Ako torej gospod Gutmansthal naglaša državno podporo, bi jaz kazal na mariborsko šolo, kjer bi moral biti učni jezik slovenski, ker je za Slovence ustanovljena.

Gospodu Deschmannu bilo je posebno težko pri srcu zaradi tega, ker slovenski učenci kar trumoma vró v gimnazijo in jih je na ljubljanski gimnaziji že 900. Spominjal se je blaženih časov, ko so bili sprejeti le taki, ki so nemški znali, ko je imel nemški narod na Kranjskem privilegij za študije in vsled tega tudi za vsa boljša službena mesta. Tisti časi so preminóli; Slovence hočejo biti ravnopravni in imeti tiste pravice do vseh služb v deželi, do katerih so mislili imeti Nemci sami pravico.

Gospod Deschmann je kazal tudi na Koroško, da protestujejo občine proti izjavam v državnem zboru. Priznavam, da zastopi sedaj take proteste spravljajo na dan, ravno toliko se pa podružnic družbe sv. Cirila in Metoda ustanovlja prav

na koroških tleh v dokaz, da koroško slovensko ljudstvo nasprotuje tem izjavam nekaterih nemškutarskih občinskih zastopov.

Ne bodem se v daljše razprave spuščal, samo to rečem, da si vrejamo mi Slovenci ter bodemo vrejali šolstvo tako, kakor bode za nas Slovence potrebno in koristno, in to v korist dežele in našega slovenskega naroda.

Politični pregled.

V Ljubljani, 4. oktobra.

Notranje dežele.

Poljaki zatrjujejo, da se bo premenil sistem avstrijske vlade. Iz Lvova se poroča, da se bo Avstrija približala Rusiji. Ob enem se javlja, da je stališče ministra Dunajevskega jako omajano.

Iz Zagreba se poroča, da bo tamošnji poveljnik **general Ramberg** imenovan kapitanom garde na mesto grofa Neipperga. To vest preklicujejo vojaški krogi. General Ramberg je šel le zaradi tega na Dunaj, ker ga je cesar odločil kot častnega kavalirja cesarju Viljemu; Ramberg je v istini spremljal nemškega cesarja od meje pri Simbachu do Dunaja.

Budimpeštanskim vladnim krogom je tesno pri srci sedaj, ko se mudi nemški cesar na avstrijskem dvoru. Govori se o zopetnem oživetvorenju trocarske zveze in o zjedinenju na podlagi petrovidvorskimi dogovorov.

Vnanje države.

Srbska vlada bo bajé že prihodnje dni proglasila obsedno stanje za štiri okraje, in sicer za Užico, Ložnico, Šabac in Valjevo.

Iz Gjurgjeva se brzojavno poroča da je **Avstrija** v zadnjem časi temeljito predrugačila svoje stališče nasproti **Bolgariji**. Mej avstrijskim agentom v Sofiji in Stambulovem so se vršili zadnje dni razburjeni prizori. Napominana brzojavka trdi, da se hoče Avstrija gledé Bolgarije približati Nemčiji in Rusiji.

Ruski krogi so jako pozorni in radovedni na izid cesarskega sestanka na Dunaji. Trdijo, da je prinesel cesar Viljem na Dunaj zadnjo besedo Rusije v bolgarskem vprašanji. Avstrijsko ministerstvo stoji pred važnim in odločilnim trenutkom. — Giersova službena petdesetletnica se bo praznovala v Krasnem Selu, kjer je slavjenec pričel na tamošnjem liceji svoje študije. Diplomatski kor se bo svečanosti samostojno vdeležil; pod predsedstvom najstarejšega člana tamošnje diplomatije, turškega veleposlanika Šakire paše, se je ustanovil odbor, ki bo skrbel za to, da izkaže tudi dejanjski Giersu svoje simpatije. Ministerstvo bo Giersu mej drugim poklonilo tudi njegov portret, koji je izdelal slavni pariški slikar Jurij Becker.

Jako znamenita je neka izjava **nemškega** lista „Vossische Ztg.“ o potovanji Viljemovem na Dunaj. To glasilo jako obžaluje, da se je tem povodom zopet prikazala v javnosti ona nezmisljena karikatura prenapetega nemštva. Vzvišeno slavnost, pri koji sta si podala roki stara zaveznika Nemčija in Avstrija, motili so izgredi plavičnih vitezov. Zanimivo bi bilo gledati presenečene obraze teh znanih plavičnih vitezov v Avstriji, ko čitajo ta članek „Voss. Ztg.“, ki odločno in malo laskavo zavrača njihove demonstracije. — Sorodniki nameravajo Geffekena proglasiti slaboumnim. Utemeljevali bodo to svojo zahtevo s tem, da je bil zaprti profesor že enkrat v norišnici in da je bilo v njegovi družini

že več oseb bolnih na duhu. Toda to se jim brž ko ne ne bo posrečilo, ker je Geffeken ob enem z dnevnikom objavil v „Deutsche Rundschau“ tudi neki članek o angleški zgornji zbornici, ki nikakor ne spričuje, da so moči njegovega duha oslabiljene. Sorodniki njegovi so tudi prosili, da bi ga sodišče izpustilo iz zapora proti varščini, toda prošnja jim je bila odbita. — V Hamburg je došel prvi berlinski državni pravduik, ki bo vodil preiskavo zoper Geffekena.

Kakor poroča „Pol. Corr.“, sestavljen je vspered za bivanje **nemškega cesarja Viljema v Rimu** nastopno: Dne 11. t. m. slovesno sprejmo na kolodvoru visokega gosta kralj in principi, ministri in načelniki oblastnij; kraljica in princezinje ga pozdravijo v Kvirinalu. Zvečer družinski obed v Kvirinalu. Dne 12. sprejem, slavnost in razsvetljava na Kapitolu. Dne 13. velike vojaške vaje, kojih se vdeleži 32.000 mož. Zvečer koncert na dvoru. V soboto dne 14. bo vsled Viljemove izrečne želje popoln počitek. Dne 15. ljudska veselica in bakljada na Piazza del Popolo in Monte Pincio. Dne 16. razsvetljava mesta in spomenikov. Cesar Viljem je prosil, naj se na dvoru priredi kolikor mogoče malo veselice, da bo imel priložnost ogledati si mesto in njegove dragocenosti, kojih ni še nikoli videl. V dan, ko bo obiskal Vatikan, peljal se bo v palačo nemškega veleposlaništva (palazzo Caffarelli), kjer bo zajutrkoval. Od tod se bo peljal v lastnem vozu v Vatikan, in sicer vse to zaradi tega, da se izvrši obisk z eksteritorijalnega nemškega ozemlja. V veleposlaniški palači bo sprejel tudi protibisk kardinalnega vikarja. V Vatikan bo spremljal cesarja tudi poslanik pl. Schlözer. Dne 17. se bo odpeljal cesar v Napolj, kjer bo velika mornarična vaja. Dne 18. se bo v Castellamare-u spustila v morje nova orjaška vojna ladija „Kralj Humbert“. Potem se bo povrnil Viljem v Rim, dne 19. jutraj pa odpotoval v Nemčijo.

Volilna agitacija v **Prusiji** je letos posebno živahna. Načelnik nemških prostomisljenikov je objavil oklic, v kojem pozivlje narod k doneskom za agitacijski zaklad z utemeljevanjem, da se mora sedaj, ko je sprejeta petletna zakonodajska dōba, tem odločneje biti boj za narodne pravice in proti povišanju davkov.

Predsednik **francoske** republike, Carnot, je predvčerašnjim podpisal dekret, vsled kojega morajo vsi inozemci, ki se hočejo stalno nastaniti v Franciji, izročiti oblastnijam izjavo s potrebnimi prilogami, ki obsega popoln „nationale“. Ta naredba se ne tiče niti davkov, niti se ne nanaša na tujce, ki se le začasno mudé v Franciji. — Kakor pravi „France“, povrnil se bo Boulanger danes v Pariz, nekaj dni pozneje bo odpotoval v Perigneux (Dordogne), kjer bo predsedoval banketu 2000 oseb. pri sestanku zbornice pa bo zopet v Parizu. — V St. Etienne-u se je povrnilo 300 delavcev k delu ter upajo, da bodo že prihodnje dni storili isto tudi ostali njihovi tovariši.

Španska vlada je izdala za Madrid jako stroge vojaške naredbe. Častniki ne smejo zapustiti vojašnice niti po noči. Generali pogostoma nadzorujejo vojne. Vlada je namreč izvedela o neki zaroti, kojoj so sklenili zloglasni Ruiz Zorilla in demokratje. Že meseca avgusta so hoteli vprizoriti vstajo, a odložili so ta naklep, ker so jim za poznejši čas obljubili podporo Pi y Margall in federalisti. Vlada upa, da bo vsako gibanje zadržila takoj v pričetku, tem bolj, ker se bo skoraj gotovo že v kratkem zopet razbila zveza mej demokratijo in federalisti.

Italijansko vojno ministerstvo naznanja, da je rod Assaortinov v notranjem **Abesinije** izvršil velike rope. Pri Saganeiti vjeti bašibocuki so vsi razun petih ušli Debebu in prišli srečno v Masavo.

zemlji stalne lastnine nimamo, da si moremo le v nebesih stalnih zakladov pridobiti...“

Kopač se prav iz srca posmeje in izusti zopet ostudno bogokletje, takó, da možiček groze roki sklene.

Kar obstane poštni voz; v istem trenutku se prikaže maskirana glava pred odprtim oknom; puška z napetim petelinom nam nasproti grozi s svojim žrelom.

„Prvi, ki se le količkaj ustavlja gane, dobi lot svinca v glavo“, pravi čist, zeló odločen glas. „Gospōda naj roke visoko držeč posamezno izstopi!“

Jaz in tovariš se spogledava — najini samokresi so v kovčku; na obrambo torej ni misliti. Obratno hrabri gospod Argue, kaj pa ta? Širokoustnež postane bled ko zid, njegova roka si ne upa tudi le majhno poseči po strelnem orodji za pasom, izstopi brez najmanjšega obotavljanja, roki kolikor le moč visoko držeč.

Samo dva roparja sta, ki sta vstavila poštni voz, ali kaj se hoče? Eden nas čuva z napeto puško. Drugi, tudi s krinko na obrazu, s samokresom in nožem za pasom, odvzame strahu trepetajočemu Argue-ju takoj orožje ter mu odveže mačka; prav tako izprazni najine torbe in vse naropano zmeče na kup. To je šlo vse vrlo hitro

izpod rok, videlo se je, da ima mož vajo v svojem poslu. Žalostno se eden na drugega ozremo — ves sad najinega dolgega dela je proč z enim vdarcem!

„In sedaj ta velečastni gospod“, pravi ropar, s puško vanj mereč.

Zdaj pa pade možiček tresoč se kot trepetlika na kolena; milo zdihovaje prosi in roti spoštovanega gospoda, naj vsaj z napeto puško vanj ne meri, da tega ne more vstrpeti, da bo umrl strahu, da ima ženo in otroke, ta reč bi se utegnila sprožiti...“

Roparja se sladko smejeta, in na nas pazeč vrže slednjič jeden njiju malomarno puško čez rame, z žrelom navzgor.

A tū — veliko hitreje, kakor se dá povedati — skoči možiček po konci, potegne v istem hipu samokres iz stranskega žepa in ustrelil roparju, ki ima puško na rami, tako v čelo, da se mrtev zvrne na tla. Drugi ropar, strahu skoraj okamnel, seže z roko po samokresu, takoj mu druga svinčenka zdrobi roko.

Na to priskočimo tudi mi, in po kratkem uporu zvezemo roparja. Pregledamo oropane stvari. Arguejevega mačka je ropar že odprl, vsebina leži na tleh, in o čuda, najin demant tudi vmes! Označilna

oblika kamnova se ni mogla zgrešiti, in precej seveda nama je bilo vse jasno.

„I no, kamen je kamen“, kriči Argue, „to vsak lahko reče!“

„Nikakor ne“, zavrne možiček sedaj z vse izpremenjenim glasom, „to je kamen teh gospodov. Videl sem ga v Bloennfonteinu in prav dobro ga poznam. Sedaj pa, Peter Slimm, ne delaj nikakih komedij!“

Potegne dvoje svetlih jeklenih spon iz drugega žepa, zagradi s čudovito močjo roki prestrašenega ter jih hipoma vkleue.

„Tako, to je opravljeno. Hotel sem te še-le v Wellingtonu pograbit, a že sedaj je dosti vzroka. Gospōda moja, potovanje lahko nadaljujemo.“

„Kaj, niste Vi misijonar?“ vprašam, ko samega začudenja zopet morem govoriti.

„Žal da ne! Sem tajen redar iz Kapstadta ter sem nalašč potoval v te kraje, da bi dobil tega že davno iskanega gospoda. Čestitam, ker ste zopet dobili svoje imetje.“

Ponudiva vrlemu uradniku iskalne policije čedno plačilo, on pa zahvaljeva se odkloni.

Izvirni dopisi.

Iz Prage, 1. oktobra. V obče se sv. Václav lahko raduje nad nami, da se je slavil praznik njegov po vsem kraljestvu češkem, zlasti pa v Pragi, tako dostojno. Praznik varuha češke zemlje oslavlja pa tudi naš deželni zbor z odobrenjem in vsprejetjem velikega daru 200.000 gld. za češko akademijo. Toda preidem naj najprvo k cerkvenim slavnostim.

Na Višegradu se je vršil spreved h kipu sv. Václava, koji je stal svoje dni na Václavskem trgu. Pred tem kipom darovala se je l. 1849. povodom binkohtne povstaje slovanska sv. maša, in stoji pred rezidenco inful. kapitelskega prošta Lenza. Slavnega spreveda vdeležil se je župan z mestnimi odborniki, vsa društva, korporacije, družice, šolska mladež in mnogo občinstva. Kapitelj na čelu s prostom Lenzom šel je tudi v sprevedu, oblečen v dragocene pluvijale in zlate mitre na glavi iz hrama k imenovanemu kipu. A tudi kip sv. Václava na kamenenem mostu (Karlov, tudi sv. Jana Nep. most) bil je okrašen z zastavicami in vencem iz narodnih vizitnic, prepasan s trakom mučeniške barve z napisom: „Svatý Václave, nedej zahynouti nám i budoucím!“

Frančiškanski red, kojega samostani se nahajajo v deželi češko-moravski, časti sv. Václava kot svojega varuha in pokrovitelja. Na samostanskem pečatniku, na prvi strani in v seznamu vseh članov frančiškanov na Češkem in na Moravskem nahaja se podoba vojvode zemlje češke.

A tudi v stolnem hramu sv. Víta na Hradčanih praznoval se je ta dan slavnostno. Ob 11. uri pripeljal se je mil. knezo-nadškof grof Schönborn v dragocenem vozu, spremljan od vsega komorništvu in vseh zvonov ter je služil svečano pontifikalno sv. mašo z azistenco treh infulovanih kanonikov in v prisotnosti metropolitnega kapitlja v ru-dečih pluvijalih in zlatih mitrah. Tu bodi omenjeno, da se kip (soha) pokojnega knezo-nadškofa kardinala Schwarzenberga, kojega je l. 1877. povodom svojega bivanja v Rimu slavni kipar B. Seeling izgotovil, nahaja zdaj v vestibulu hiše veleč. g. monsignora Jaeniga na Skalci, koji je to soho, izgotovljeno iz kararskega mramorja, pripeljal seboj iz Rima.

Vrhu tega so se pa v ta dan vršili še različni shodi, n. pr. poljedelski, sokolski, sodarski, pekarski in dimnikarski, koji so tu zborovali. Omenim naj samo shod poljedelcev, kmetov iz Češke, Morave in Silezije, koji je bil prirejen na proslavo odprave kmetske tlake in robote.

(Konec prih.)

Z Dunaja, 1. oktobra. V dolnje-avstrijskem deželnem zboru predlagal je poslanec Vergani, naj bi se dež. poslanci in corpore z bakljado vdeležili slavnosti, ki jo bo napravil Dunaj kot mesto nemškemu cesarju Viljemu II., ki se 3. t. m. po zapadni železnici semkaj pripelje. Vergani je pri tem na našega cesarja popolnoma pozabil in nemškega tako v nebesa povzdigoval, da se je dež. zboru jelo studiti. Takoj za njim oglasil se je dr. Kopp in je Verganijev predlog opiraje se na pravo avstrijsko stališče tako pomahal, da so pri glasovanji zanj le trije poslanci ostali in glasovali. Nezmereno pa je bilo ploskanje, ko se je tudi c. kr. namestnik Possinger proti Verganijevemu predlogu obrnil in ga kot neoljalnega, kot proti Avstriji naperjenega do dobrega potolkel rekoč, da bo politika ljudi, ki se s pametjo kregajo, sama ob sebi tako ali tako kmalu razpadla. Reči moram, da je to in kar je poprej dr. Kopp omenjal, po vsem Dunaju velikansko veselje napravilo, kajti — Dunaj ni Gradec!! Na Dunaju je še doma pravo avstrijsko čutje in domoljubje, katerega v Gradcu tako hitro ne najde, kdor ga ondi išče. Tu ni nikjer videti razpostavljenih fotografij nemškega cesarskega dvora, kakor se Gradec zlasti v Gospodskih ulicah in na Velikem trgu, pa tudi v „Sporgasse“ z njimi košati. Kljub temu pa Dunaj vendar-le pozna pravo mero ob pravem času in vé, kaj je prav. Evo dokaz! Gledé prihoda nemškega cesarja zaukazala je tukajšnja c. kr. policija red sprejema in je pri tem tudi omenila, da če hoče kdo hiše z zastavami okrasiti, naj rabi za to ali državne zastave avstrijske in ogerske, deželne vseh deželâ v državnem zboru zastopanih ali nemške države (črno-belo-rudeče) ali mestne dunajske. Druge zastave, zlasti ona nemško-narodna frankfurtarica črno-rudeče-zlata, oziroma rumena mesto zlata, pa nikakor ni umestna in se ne do-

voljuje razvijati je! To je bila enkrat zopet prava beseda na pravem mestu, ki se je Dunajčanom prav posebno prilegla, kajti tu nihče ne mara velikomemških kričačev, razven zapeljanih veliko-šolcev, katere ima Schönerer na vesti, in še nekaj drugih veliko-nemških prismod. Ko bi Vi čitali tukajšnje demokratske liste, kako udrihajo po tistih tevtonih (izraz čital sem v teh listih), katerim je Prusija vse, Avstrija pa nič! Glejte, kaj takega pravemu domoljubu zlasti na tujem med Nemci dobro dé.

Dnevne novice.

(Povodom cesarjevega godu) bila je danes ob 10. uri v stolnici slovesna sv. maša, katero je daroval mil. knezoškof z obilno azistencijo. Sv. maše so se vdeležili deželni predsednik baron Winkler z uradniki deželne vlade, predsednik deželnemu sodišču Kočevar s svetovalci, več deželnih poslancev, župan z mestnimi odborniki, več profesorjev in učiteljev.

(Cesarjev dan v mestni ubožnici.) Lep spomin današnjega godu presvetlega cesarja ohranili si bodo siromaki mestne ubožnice na karlovskem predmestji. Vdeležili so se skupno slovesne sv. maše zjutraj ob 8. uri, nekaj jih je pristopilo tudi k sv. obhajilu. Opoludne pa se jim je napravilo dobro kosilo ob troških tukajšnjega znanega dobrotnika ubogih, g. pivovarja J. Auerja, in po prizadevanji voditelja ubožnice g. K. Lahajnerja, ki je za slovesni dan tudi po zunanje dal hišo primerno okrasiti. Lepo je bilo gledati jasne obraze 91terih siromakov, ki so veselo posedali za bogato obloženo mizo, s katere se jim je delila najprvo juha, potem govedina s prikuho in slednjič pečenka s salato. Da ne bi trpeli žeje, podaril jim je napominani gospod dobrotnik primerno veličino piva in vina. Duhovni oskrbnik hiše, č. g. župnik šentjakobski, opomnil pa je pogoščence, naj ohranijo vedno zvestobo in hvaležna srca presvetlemu cesarju, čegar slovesni god je povod današnje gostije; osobito pa naj molijo za blagega dobrotnika, ki toliko skrbi za-nje in se ne vstraši tudi obilnih troškov, če se nudi prilika skazovati dobrote. — Mi veselim srcem beležimo ta dobrodušni čin delavnega človekoljubja ter čestitamo gosp. nadzorniku hišnemu na vzorni vredbi pogoščevanja; radostnim srcem pa kličemo g. dobročinitelju: slava! Bog plati!

(O sadni razstavi) poroča se z Dunaja: Presvetli cesar izražal se je jako pohvalno o sadni razstavi, ker so sadjarji iz vseh krajev države poslali raznovrstno lepo sadje. Cesar je obljubil, da bo še jedenkrat obiskal razstavo, ter je nagovoril več razstaviteljev. Kakor se nam je predsinočnim brzojavilo z Dunaja, mudil se je cesar več časa v kranjskem oddelku, ki je izboren. Cesar je odlikoval z nagovorom tajnika c. kr. kmetijske družbe kranjske, gosp. Pirca, in pohvalil zbirko trgovca gosp. Rohrmanna.

(Nemški cesar Viljem II.) pripeljal se je včeraj ob 9. uri na Dunaj. Njemu na čast bil je sinoči dvorni koncert. Danes je obedoval pri nemškem veleposlaniku princu Reussu. Po obedu je sprejel načelnike tujih zastopstev na dunajskem dvoru. Zvečer se bo Viljem vdeležil soareje, ki jo njemu na čast priredita nadvojvoda Karol Ludovik in nadvojvodinja Marija Terezija. Vabil je 300. Jutri popoldne ob 3. uri odpeljejo se nemški, naš cesar in saksonski kralj Albert, ki se bo jutri zjutraj pripeljal na Dunaj, s posebnim vlakom na lov na Gorenje Štajersko. Dne 10. t. m. dopoldne se bo cesar Viljem odpeljal s spremstvom skozi Mürzzuschlag, Bruck, Beljak in Pontebo v Rim. V Pontebi se bodo poslovili avstrijski častni kavalirji. Kralj saksonski se bo povrnil v Draždane v soboto zvečer.

(V isterskem deželnem zboru) je dne 1. okt. po končani „komediji“ dr. pl. Vidulich zopet zasedel predsedniški stol. Italijanska večina in galerija sta mu živahno ploskali. Obravnava o proračunu deželnega zaklada za leto 1889. je bila zelo burna. Poslanec Spinčić je ostro obsojal zatiranje isterskih Slovanov ter je izjavil v imenu manjšine, da ne bodo glasovali za proračun. Na galeriji je bil silen ropot in krik. Dr. Volarič je grajal postopanje tržaške vlade, ki se ne strinja s Taaffejevim programom. Vladni zastopnik mu je segel v besedo ter mu jo predsednik konečno odvzel. Večina in galerija pa sta mej govorom razsajali in kričali.

(„Sokol“) je dr. Jan Podlipný, voditelj čeških „Sokolov“ v Ljubljano, daroval 100 gld. za društveno telovadnico.

(Iz Semiča) se nam poroča dne 3. t. m.: To je bila strašna noč! V največjem plamenu bila sta kozolec in pód gospoda dekana, ko nas zvonov žalosten glas zbudi iz spanja. Ljudje so hiteli in donšali vode. Pomagal je Bog, ker rosilo je toliko, da so bile bližnje strehe mokre in se niso unele. Obupnost brali smo ljudem na obrazih. Ko bi veter potegnil, bilo bi kakor na Vinici, ker stojé hiše kar na kupu. Vendar ni bilo hujše nesreče. Gosp. dekan imel je poslopji zavarovani za 1000 gld., a škoda je večja, ker je pogorelo seno, otava, nekaj žita in slame, trije stroji in več poljedelskega orodja. — Vinska letina bo srednja.

(Somenj za vinsko posodo) na Opčini obnesel se je prav dobro, akoravno ni bil dovolj razglašen. Prodalo se je mnogo razne posode. Kraj Opčina je prav primeren kraj za take sonmje, ker leži nekako v središči vinorodnega Krasa.

(Slovenskim starišem v Barkovljah.) Tržaška „Edinost“ poroča, da se je v Barkovljah pri Trstu odprl na ljudski šoli I. italijanski razred. Društvo „pro Patria“ je razglasilo, da podari otrokom, ki so vpisani v italijansko šolo, o godu sv. Justa vsakemu par čevljev. Da se izbiye klin s klinom, sklenilo je obrtno društvo v Barkovljah s podporo rodoljubov, da podari otrokom, ki so vpisani v slovensko šolo, vsakemu par čevljev in kapico na god sv. Justa. — Žalostno je pač za naše razmere, da stariši ne gledajo na pravo vzgojo svojih otrok, marveč le na gmoten dobiček.

(Smrkavost konj) v šentjernejski občini na Dolenskem je ponehala, kar se je razglasilo uradno.

(Vabilo) k slavnosti, katero priredi zagorska občina v nedeljo, dne 7. oktobra 1888 v proslavo štiridesetletnega vladanja Nj. velečastva presvetlega cesarja Franca Jožefa I. Vspored: 1. Zvečer 6. oktobra: Razsvetljava hiš, streljanje, raketelji, kresovi, obhod z godbo iz Toplice v Zagorje in nazaj. 2. Nedeljo, 7. oktobra, zjutraj: Budnica, ob 10. uri slovesna sv. maša; 3. po maši pogoščevanje otrok. 4. Zvečer ob 7. uri: Večerna zabava v prostorih g. Plevela (Stenovca) z godbo, petjem in tombolo, katere čisti dohodek je namenjen v podporo revnim učencem v Zagorji. — K obilni vdeležbi vabi

o d b o r.

Raznoterosti.

— Zidovski časnikarji. Dva dni po znamenem nagovoru Njeg. velečastva na vladiko Strossmayerja, prinesla je dunajska „Pol. Corr.“ poročilo iz Rima, da je djakovski škof s svojo brzojavko vzbudil največjo nezadovoljnost v višjih cerkvenih krogih. Dunajski „Vaterland“ je takoj s prva dvomil o resničnosti te vesti, ker je skoraj nemogoče, da bi poročevalec že v 48 urah vedel mnenje kurije o dogodku v oddaljenem Belovaru. A žid v vredništvu vedel je bolje in je 3 dni pozneje naznanil, da je Strossmayer poklican v Rim. Se vé, lahkoverni bralci dunajskih listov verovali so vse do pičice in se čudili, da je liberalni židovski list tako dobro poučen o tajnostih sv. Stolice. Sedaj pa smo čitali v hrvatskih listih poročilo iz Djakova, da so vsa dotična poročila izmišljena. In zakaj? Odgovor je lahek. — Židje razumejo svoj posel.

— Madjarski obrtniki v Bolgariji. Bolgarija je poplavljen z madjarskimi obrtniki, ki iščejo zaslužka in kruha, ali ga ne morejo najti. Zato je madjarski minister notranjih stvari izdal okrožnico na dotične oblasti, da raztolmačijo obrtnikom, ki hočejo v Bolgarijo, žalostno bodočnost, ki jih ondi čaka. Tako piše „Bud. Tagblatt“, a nas veseli, da madjarskim „kulturonošcem“ ne cvetó rožice v Bolgariji, katero bi tako radi osrečili s papriko.

— Priložnost treba porabiti. Zdravnik X. zdravi vsak ponedeljek jedno uro zastonj. Jeiteles vstopi. „Kaj Vam manjka?“ vpraša zdravnik. — „Sicer nič“, odgovori Jeiteles, „a ker sem slišal, da je danes zastonj, prišel sem; morda mi kaj manjka.“

— Iz šole. Učitelj: „Kako se zoveš?“ — Učenec: „Mihec Trepotec.“ — Učitelj: „Kaj so Tvoj oče?“ — Učenec: „Mrtvi.“ — Učitelj: „Kaj so bili prej?“ — Učenec: „Živi.“

— Dober odgovor. Tujec: „To je torej mesto, kjer je največ tepcev?“ — Krčmar: „Da, Vaša milost, tepcev je mnogo, a ti navadno le potujejo skozi mesto.“

— Pretirana usmiljenost. Dama, ki je pristopila društvu proti trpinčenju živali, reče postrežnici: „Kati, vjemi muho, ki me vedno nadleguje, in jo rahlo izpusti skozi okno.“ — Postrežnica vjame muho, odpre okno in pomišlja. „Kaj se pomišljuješ?“, vpraša gospodinja. — „Rosí nekoliko“, odgovori postrežnica. — „No, pa jo nesi v kuhinjo.“

Telegrami.

Dunaj, 4. oktobra. „Pol. Corr.“: Nemški cesar je podelil Kálnokyju briljante k redu črnega orla, ministerskemu predsedniku Tiszi in nadkomorniku grofu Trauttmannsdorffu red črnega orla, sekcij-skemu načelniku Szögyényi-u briljante k redu rudečega orla, sekcij-skemu načelniku ministerstva zunanjih zadev Pasettiju in dolnje-avstrijskemu namestniku Possingerju kronin red prvega razreda, dunajskemu županu Uhlu red rudečega orla druge vrste z zvezdo. — Cesar Viljem je zjutraj obiskal avstrijskega cesarja, da mu čestita k imendanju, potem pa je poslušal predavanje grofa Herberta Bismarcka. Proti 1¹/₂ 10. uri sta se pripeljala oba cesarja pred novo dvorno gledališče, da si ogledata to krasno poslopje, kojega notranji prostori so bili električno razsvetljeni.

Praga, 3. oktobra. Kmetijska komisija deželnega zbora priporoča ustanovitev češkega trgovinskega muzeja v Pragi s pomočjo deželnega zbora. Nastavil se bo v dosedanjem muzejnem poslopju na korist obem narodnostim.

Rateče na Gorenjskem, 4. oktobra. Most čez Belo (Weissenbach) odneslo. Voda narašča, nevarnost velika.

Peterburg, 3. okt. Iz Baku-ja se javlja: Princ Časamuz Saltaneh, izvanredni poslanik perzijskega šaha, je došel danes popoldne, da pozdravi carja in carevno.

Rim, 3. oktobra. Papež bo sprejel danes pl. Schlözerja, ki mu bo uradno naznanil prihod nemškega cesarja in vredil zadnje podrobnosti za sprejem.

Umrli so:

2. oktobra. Adolf Beer, c. kr. polkovnik, 54 let, Emonska cesta št. 2, srčna hiba.
3. oktobra. Jovana Čepelnik, sirota, 11 let, Poljanska cesta št. 30, krvavenje črev.

Tujci.

2. oktobra.

Pri **Maliču**: Urbanija, stotnik, iz Galicije. — Jonas, trgovec, z Dunaja. — Herman, potovalec, z Dunaja. — Burghard z Ogerskega. — Kovačič iz Trsta. — Askurik in Madrau iz Londona. — Wischnich de Neiszod, c. kr. feldmaršal-lieutenant v. p., iz Zagreba.

Pri **Stonu**: Strašek, c. kr. bilježnik, iz Laz. — Stampfer, potovalec, iz Prage. — Dobovšek, s soprogo, iz Št. Jurja. — dr. pl. Zumbusch, uradnik, z Dunaja. — Recher, Steiner, Sandor, Corda, Stingel, s soprogo, dr. Melzer, vsi z Dunaja. — Rechfeld, zasebnica, iz Grada. — pl. Palese, zasebnica, iz Grada. — Domladis, posestnik, iz Ilirske Bistrice. — Kosmatič, uradnik, iz Fužin. — Percher, tovarnar, iz Toplice.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju				
7. u. jut.	725.0	19.0	m. szap.	oblačno	20-30	
3. 2. u. pop.	726.3	22.8	"	"	dež	
9. u. zveč.	727.2	20.1	"	"		

Srednja temperatura 20.6°C., za 7.3° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)
4. oktobra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 50 kr.
Sreberna " 5% " 100 " " 16% " "	82 " 30 " "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	110 " 20 " "
Papirna renta, davka prosta	97 " 65 " "
Akcije avstr.-ogerske banke	878 " " "
Kreditne akcije	310 " 60 " "
London	121 " 65 " "
Srebro	— " " "
Francoški napoleond.	9 " 58 1/2 " "
Cesarski cekini	5 " 73 " "
Nemške marke	59 " 32 1/2 " "

Poziv čestitim gospodom pevcem slovenske narodnosti na Dunaji.

S prvim oktobrom t. l. pričelo je „Slovensko pevsko društvo na Dunaji“ osemindvajseto leto svojega delovanja. To je najstarejše in edino slovensko društvo na Dunaji, v katerem so zastopana vsa plemena avstrijskih Slovanov. Tu nahaja Čeh, Poljak, Slovenec, Slovak, Hrvat, Srb in Rus svoje krajanke. Tu na polji popolno nepolitičnem vlada v negovanju muze slovenske in čarobnih glasov slovenskih pesnij krasna bratska edinost in prava vzajemnost. Od nekdaj je bila lepa navada, da so radi prihajali v to društvo starejši in mladi pevci osobito vseučiliščniki iz krajev slovenskih. Vsak, komur je Bog dal dar glasú, našel je v tem društvu v tujini tako rekoč drugo svojo slovensko domovino. Slovenski pevci bili so v tem društvu od nekdaj na dobrem glasu ne samo po svoji pevski izvežbanosti, temveč tudi po velikem svojem številu in vstrajnosti. Ker gotovo ni misliti, da bi v slovenskih pevcih bilo zginilo navdušenje do slovenskega petja, nadejamo se, da bodo te vrstice zadostovale, da se vrnejo v to društvo stari in mladi pevci slovenski, posebno, da pristopi lepo število v novi na Dunaj došlih vseučiliščnikov, ter da s svojo vstrajnostjo zopet pomorejo slovenskim pevcem k oni slavi, katero so pevci slovenske narodnosti zavživali od početka našega društva do pred kratkim, ko se je slovenskih pevcev poprijela neka letargija. V njem bodo vsprejeti s pravo slovensko ljubeznijo, spoznavali se bodo v slovenskih rodbinah, zahajajoči v odlične slovenske kroge dunajske, našli bodo povsod gorečo ljubav do domovine slovenske, bodo si s tem okrepili ljubav svoje domovine in značaj svoj slovenski. Vaje so vsak petek od 1/2 8—1/2 10. ure v društveni dvorani v I. okraji Salvatorgasse št. 12; tu se vsprejemljejo novi člani. Oglasi se tudi lahko v društveni pisarni pri predsedniku g. L. Bouchalu, I. Tiefer Graben 11. Dobro došli so društvu prijatelji petja in glasbe, ki hočejo društvene namene s letno podporino 6 gld. podpirati. Tudi slednji se lahko oglase pri gori imenovanem predsedniku.

L. Bouchal,
predsednik.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnečev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupee so oljnat barve v ploševinastih pušicah (Bleibbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.

Cenike na zahtevanje.

Ustanovljena leta 1847.

Tovarna za pohištvo

J. J. NAGLAS-A

Ljubljana,

Turjaški trg št. 7,

priporoča se za napravo vseh v to stroko spadajočih predmetov, posebno pa

cerkvene, hišne in gostilničarske oprave

po najnižjih cenah.

(80)

Cenilniki gratis in franko.

OTOMANE,

!!gld. 38 a.v.!!

(glej podobo), naj bolj praktično, elegantno, moderno in priljubljeno tapecirano pohištveno orodje, preoblečeno z modernim in močnim blagom in popolno pozamentenijo, to je s čopi in dolgimi franžami iz blaga, izdeluje po — 38 gold. a. v. — zajamčeno dobro in solidno narejene

no pozamentenijo, to je s čopi in dolgimi franžami iz blaga, izdeluje po — 38 gold. a. v. — zajamčeno dobro in solidno narejene

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Šelenburgove ulice št. 4,

Uzorec blaga resnim kupcem franko na razpolago. Vsa v mojo stroko spadajoča dela v mestu in na deželi izvršujem najceneje. — Modroce na peresih (Federadrazzen) 10 gld. in višje. — Preč. duhovščini priporočam kot specialiteto: altarne preproge.

Ceniki s podobami zastonj in franko na zahtevanje.

Janez Dogan,

mizarski mojster v Ljubljani

na Dunajski cesti št. 15, (Medljatova hiša)

priporoča svojo dobro vrejeno zalogo raznovrstne

hišne oprave,

politovane in likane: altarne podstavke po 5 gld. 50 kr., divane, garniture, modroce na peresih po 10 gld., žimnate modroce po 20 gld., vozičke za otroke, okvire za svete in posvetne podobe po mogoče nižje cen.

Tudi prevzema vsa mizarska in stavbena dela. Cenilnik s podobami zastonj in franko.

Katoliška Tiskarna

priporoča raznovrstne

vizitnice

po nizki cen.

Pobotnice za izžrebane srečke kranjskih zemljiščno-odveznih obligacij

dobiti so v Katoliški Bukvarni v Ljubljani komad po jeden krajcar.

Zadnji mesec:

Srečke obrtne razstave, prirejene v proslavo cesarske svečanosti, samó 50 kr.

Glavni dobiček 25.000 goldinarjev.

Loterijska pisarna komisije za slavnostno obrtno razstavo, Dunaj, Bartensteingasse, 4.

(Lotterie-Bureau der Commission für die Jubiläums-Gewerbe-Ausstellung, Wien, Bartensteingasse 4.)

(1)